

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 766/2015
03.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца Р.Ђ. из Н., чији је пуномоћник Ф.Д., адвокат из Н., против тужених С.Т. и М.Р., обе из Н., чији је заједнички пуномоћник В.И., адвокат из Н., и туженог Н.Ђ. из Н., чији је пуномоћник М.М., адвокат из Н., ради својине, одлучујући о ревизији тужене С.Т., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2229/14 од 04.11.2014. године, у седници одржаној 03.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене С.Т. изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2229/14 од 04.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 303/2014 од 22.04.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди његово право својине на делу стамбене зграде у улици ... бр.... на кп.бр..., КО Н., са правом коришћења ове парцеле и то на једној идеалној половини (1/2) стана на другом спрату (поткровљу) ове зграде, по основу стицања у браку са туженом С.Т. и личног доприноса у изградњи, што су тужени дужни признати, а тужени С.Т. и Н.Ђ. да се обавезу да овај део непокретности уступе тужиоцу у својину и државину путем физичке или цивилне деобе, као неоснован. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој С.Т. и туженој М.Р., накнади трошкове парничног поступка од 286.100,00 динара, а ставом трећим изреке тужилац је обавезан да туженом Н.Ђ. накнади трошкове парничног поступка од 188.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2229/14 од 04.11.2014. године, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, тако што је усвојен тужбени захтев и утврђено да тужилац има право својине на делу

стамбене зграде у улици ... број ..., на кп.бр. ..., КО Н., са правом коришћења и то на ½ стана на другом спрату (поткровљу), по основу стицања у браку са туженом С.Т., што су тужени дужни признати, а тужени С.Т. и Н.Ђ. се обавезују да овај део непокретности уступе тужиоцу у својину и државину путем физичке или цивилне деобе, као и у ставу другом и трећем изреке тако што су обавезани тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплате 370.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужена С.Т. је изјавила ревизије због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се ревизија може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је са туженом С.Т. био у браку од 24.05.1970. године до 13.10.2003. године када је њихов брак разведен. У току трајања брака тужилац и тужена С. су живели у Француској, а у Србију су долазили током лета. Судови су утврдили и да је сада покојни Б., отац тужене С., 1964. године својим средствима купио парцелу број ..., постојећу у улици ... број ..., у Н., на којој је искључиво својим средствима саградио стамбени објект који се састоји од приземља, првог спрата и другог спрата (поткровља) који представља посебан стан. Након изградње овог објекта, сада покојни Б. је 1984. године извршио и усмену деобу овог дела своје имовине, на тај начин што је приземни део куће поклонио својој ћерки С.В., мајци тужене М., први спрат је поклонио другој ћерки - туженој С., а други спрат (поткровље) трећој ћерки – Д.С.. Међутим, по учињеном поклону, Д.С. је други спрат (поткровље) продала тужиоцу, при чему није сачињен уговор о купопродаји у писменој форми, већ је сачињено писмено од 22.08.1984. године, именовано као признаница, у којој се наводи да је Д.С., на име цене за уступање и продају у својину и државину тужиоцу - поткровља у згради, која се налази у Н., у улици ... број ..., примила од тужиоца 50.000 француских франака, који преведени у динаре износе 800.000,00 динара, а да се тужилац обавезао да јој исплати још 200.000,00 динара у француским францима најкасније до августа 1985. године. Ову признаницу потписали су родитељи тужене С., продавац Д.С., тужилац и четири сведока. Купопродајна цена је исплаћена у целости од новца стеченог заједничким радом тужиоца и тужене С., током трајања брака. У листу непокретности број ..., КО Н. – Ђ.К., која се води код Службе за катастар непокретности Н., на наведеној породичној стамбеној згради уписане су као сувласници на уделу од по 1/3 овде тужени – С.Т., Н.Ђ. и М.Р..

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев, налазећи да тужилац није могао постати власник наведеног стана у поткровљу, јер сестра тужене С., Д.С. никада није постала власник, с обзиром да уговор о поклону није закључен у законом прописаној форми, па куповином од невласника тужилац није могао стећи право својине на спорном стану.

Врховни касациони суд налази да је другостепени суд правилном применом материјалног права преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев.

Наиме, није спорно да је предметну зграду број ... у улици ... у Н. својим средствима изградио сада покојни Б., отац тужене С.Т., па је по самом закону, применом члана 21. Закона о основним својинско-правним односима („Службени лист СФРЈ“ број 6/80 и 36/90), постао власник ове непокретности. Сада покојни Б. (који ово своје право није уписао у јавне књиге), предметном непокретношћу располагао је на тај начин што је извршио деобу између своје три ћерке, С.В., тужене С.Т. и Д.С. и то у тачно опредељеним физичким деловима. Д.С. је својим делом располагала на тај начин што је исти продала овде тужиоцу, без закључења уговора о купопродаји у законом прописаној форми, већ је сачињено само писмено у коме је наведен основ (продаја поткровља у кући у улици ... број ... у Н.), утврђена и исплаћена купопродајна цена. Овој купопродаји је присуствовао и сада покојни Б., истој се није противио, већ је ово писмено и сам потписао у својству сведока. Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да је Д.С. могла располагати наведеном непокретношћу, а да писмено именовано као признаница производи правно дејство уговора о купопродаји, у смислу члана 4. став 3. Закона о промету непокретности („Службени гласник РС“ број 42/98), с обзиром да исто садржи све елементе неопходне за закључење уговора о купопродаји, да је уговор извршен у целисти исплатом купопродајне цене и предајом непокретности у државину тужиоцу и његовој тада супрузи С.Т.. Дакле, из наведеног другостепени суд правилно закључује да стан који се налази на другом спрату (поткровљу) зграде број ... у улици ... у Н. представља имовину коју су тужилац и тужена С.Т. стекли у току трајања брака и као таква, у складу са одредбом члана 171. Породичног закона („Службени гласник РС“ број 18/05) представља њихову заједнички стечену имовину.

Имајући ово у виду, као и да је одредбом члана 180. став 2. Породичног закона установљена законска претпоставка о једнаким уделитема супружника у стицању заједничке имовине, те да ни тужилац ни тужена С.Т. нису доказали свој већи допринос, на који начин би имали право на већи удео од $\frac{1}{2}$ у заједничкој имовини, то Врховни касациони суд налази да је правилно усвојен тужбени захтев и утврђено право сувласништва тужиоца на $\frac{1}{2}$ стана који се налази на другом спрату (поткровљу) зграде број ... у улици ... у Н., који представља заједничку имовину ових странака. Међутим, како се на целој непокретности као сувласници воде тужени, у идеалном делу од $\frac{1}{3}$, односно није извршена физичка деоба, то су сви тужени дужни трпети тужиочево право сувојине на $\frac{1}{2}$ дела наведеног стана на другом спрату куће (поткровљу).

Наводима у ревизији којима се указује да је тужени Н.Ђ. изводио радове и дограђивао наведени стан, заправо се оспорава утврђено чињнично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено (члан 407. став 2. ЗПП), па их Врховни касациони суд није посебно ни ценио.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

4.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**